

**Konzulární úmluva
mezi Německou demokratickou republikou
a Československou socialistickou republikou**

Předseda Státní rady Německé demokratické republiky a prezident Československé socialistické republiky vedeni přímým dále rozvíjet přátelské vztahy v souladu se Smlouvou o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Německou demokratickou republikou a Československou socialistickou republikou, podepsanou dne 17. března 1967 v Praze, a

s přihlédnutím k tomu, že konzulární vztahy mezi Německou demokratickou republikou a Československou socialistickou republikou vyžadují nové smluvní úpravy,

rozhodli se uzavřít tuto konzulární úmluvu a jmenovali za tímto účelem svými zmocněnci:

ředseda Státní rady Německé demokratické republiky

Oskara Fischera,

náměstka ministra zahraničních věcí Německé demokratické republiky

prezident Československé socialistické republiky

Jiřího Götze,

náměstka ministra zahraničních věcí Československé socialistické republiky

kteří po výměně svých plných mocí, jež byly shledány V dobře a řádné formě, se dohodli na tomto:

HLAVA I

Definice

Článek 1

Ve smyslu této Úmluvy dále uvedené pojmy mají tento význam:

1. „Konzulární úřad“ je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát a konzulární jednatelství.
2. „Konzulární obvod“ je území, na kterém je konzulární úředník oprávněn vykonávat konzulární funkce.
3. „Vedoucí konzulárního úřadu“ je osoba pověřená vysílajícím státem výkonem této funkce.
4. „Konzulární úředník“ je osoba, včetně vedoucího konzulárního úřadu, pověřená výkonem konzulárních funkcí. Pojem „konzulární úředník“ zahrnuje i osobu vyslanou na konzulární úřad na praxi.
5. „Konzulární zaměstnanec“ je osoba, která není konzulárním úředníkem a která vykonává na konzulárním úřadu administrativní nebo technické funkce. Pojem „konzulární zaměstnanec“ zahrnuje i osobu, která pracuje jako fidič, člen domácího personálu, zadržaný nebo plní jiné úkoly spojené s péčí o konzulární úřad.
6. Pojem „občan vysílajícího státu“ zahrnuje i právnické osoby.
7. „Konzulární místnosti“ jsou budovy nebo části budov včetně rezidence vedoucího konzulárního úřadu, jakož i pozemků, které patří k těmto budovám nebo částem budov a které jsou používány výhradně ke konzulárním účelům, bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem.

8. „Konzulární archiv“ zahrnuje všechnu úřední korespondenci, sifry, dokumenty, knihy, filmy, zvukové pásky a jiné technické pracovní prostředky, jakož i zařízení určená k jejich uložení a ochraně.
9. „Loď“ je každé plavidlo plující oprávněně pod vlajkou vysílajícího státu.
10. „Letadlo“ je každé letadlo, které oprávněně nese označení státní příslušnosti a registrace vysílajícího státu.

HLAVA II

Zřizování konzulárních úřadů, jmenování konzulárních úředníků

Článek 2

1. Konzulární úřad může být zřízen v přijímajícím státu jen s jeho souhlasem.
2. Sídlo konzulárního úřadu, jeho klasifikace a konzulární obvod se stanoví po vzájemném souhlasu vysílajícího a přijímajícího státu.

Článek 3

1. Vysílající stát si před jmenováním vedoucího konzulárního úřadu vyžádá diplomatickou cestou souhlas přijímajícího státu s jeho osobou.
2. Vysílající stát předá diplomatickou cestou přijímajícímu státu konzulský patent nebo jiný dokument o jmenování vedoucího konzulárního úřadu, jeho titule a konzulárním obvodu, ve kterém bude vykonávat své funkce, a dále o místě, ve kterém má konzulární úřad své sídlo.
3. Po předložení konzulského patentu nebo jiného dokumentu o jmenování vedoucího konzulárního úřadu udělí přijímající stát tomuto vedoucímu v co nejkratší době exequatur nebo jiné povolení.
4. Vedoucí konzulárního úřadu se ujme výkonu svých funkcí po udělení exequaturu nebo jiného povolení přijímajícím státem.
5. Přijímající stát může povolit vedoucímu konzulárního úřadu před udělením exequaturu nebo jiného povolení, aby vykonával své funkce prozatímne.
6. Přijímající stát učiní po udělení exequaturu nebo jiného povolení nezbytná opatření, aby vedoucí konzulárního úřadu mohl vykonávat své funkce.

Článek 4

Vysílající stát sdělí přijímajícímu státu diplomatickou cestou jméno a příjmení, jakož i titulu každého konzulárního úředníka, který vykonává jinou funkci než funkci vedoucího konzulárního úřadu.

Článek 5

Konzulárním úředníkem může být jenom občan vysílajícího státu.

Článek 6

Přijímající stát může kdykoliv oznámit vysílajícímu státu, že exequatur nebo jiné povolení vedoucího konzulárního úřadu bylo odvoláno, nebo že konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec je osobou nezaujatou. V takových případech vysílající stát odvolá; hoto konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance.